

Eero Ilmari Termonen (1.2.1917-16.8.2009)

Pööstötoodistus

Kivennavan kunnan Karvalan piirin
kansakoulusta

Pero Ilmari Tervonen,

Syntynyt Kivennavalla helmi kuun 1 p:nä 1917
ja kirjoitettu tähän kouluun ylä koulun 1 :lle vuosiluokalle elo kuun
24 p:nä 1926, on nyt suorittanut kansakoulun oppimäärän täydellisesti. Hän
on osoittanut hyvää (10) käytöstä ja hyvää (10)
huolellisuutta ja tarkkaavaisuutta sekä saanut tiedoistaan ja taidoistaan seu-
raavan arvostelun:

Uskonnossa	tydyttävä	8
Uskonnonhistoriassa ja siveysopissa	—	—
Aidinkielen a) lukemisessa	tydyttävä	8
b) kirjallisissa harjoituksissa	tydyttävä	8
Historiassa	tydyttävä	7
Kotiseutuopissa ja maantiedossa	tydyttävä	8
Luonnontiedossa	hyvä	9
Maa- ja kotitaloudessa	tydyttävä	8
Terveys- ja raattiusopissa	tydyttävä	8
Laskennossa ja mittausopissa	hyvä	9
Piirustuksessa	hyvä	10
Kaunokirjoituksessa	tydyttävä	8
Käsitöissä	tydyttävä	8
Voimistelussa, leikissä ja urheilussa	tydyttävä	7
Laulussa	välttävä	6

Kivennapa, toukokuun 20 p:nä 1930.
Mikka Teijalainen. F. H. Kainla
Johtokunnan puheenjohtaja. Koulun johtaja.

Gästrikka ja: Herman Laito.

(Plumppien olit tästä tarkoitus tehdä
sotapäiväkirja.)

6.4 1940 ilmoittauduin aamupäivällä Lohjan kauppala-
sa sijainneeseen j.v koulutuskes-
kus 4.n.

Majoituimme Ruotsalais koulul-
le ilman mitään mukavuuksia
paljalla lattialla nukkuen, ei
edes ruoka-astioita annettu.

Vartuimme nelisen päivää käy-
den välillä Hiiden koululta, kummes
9.n päiv. illalla antoivat auto kyydin
Vihtiin Peltolan koululle, jonne
perustettiin j.v. 4.n kahdeksasta
komppania. Jouduin 6.n joukku-
seen.

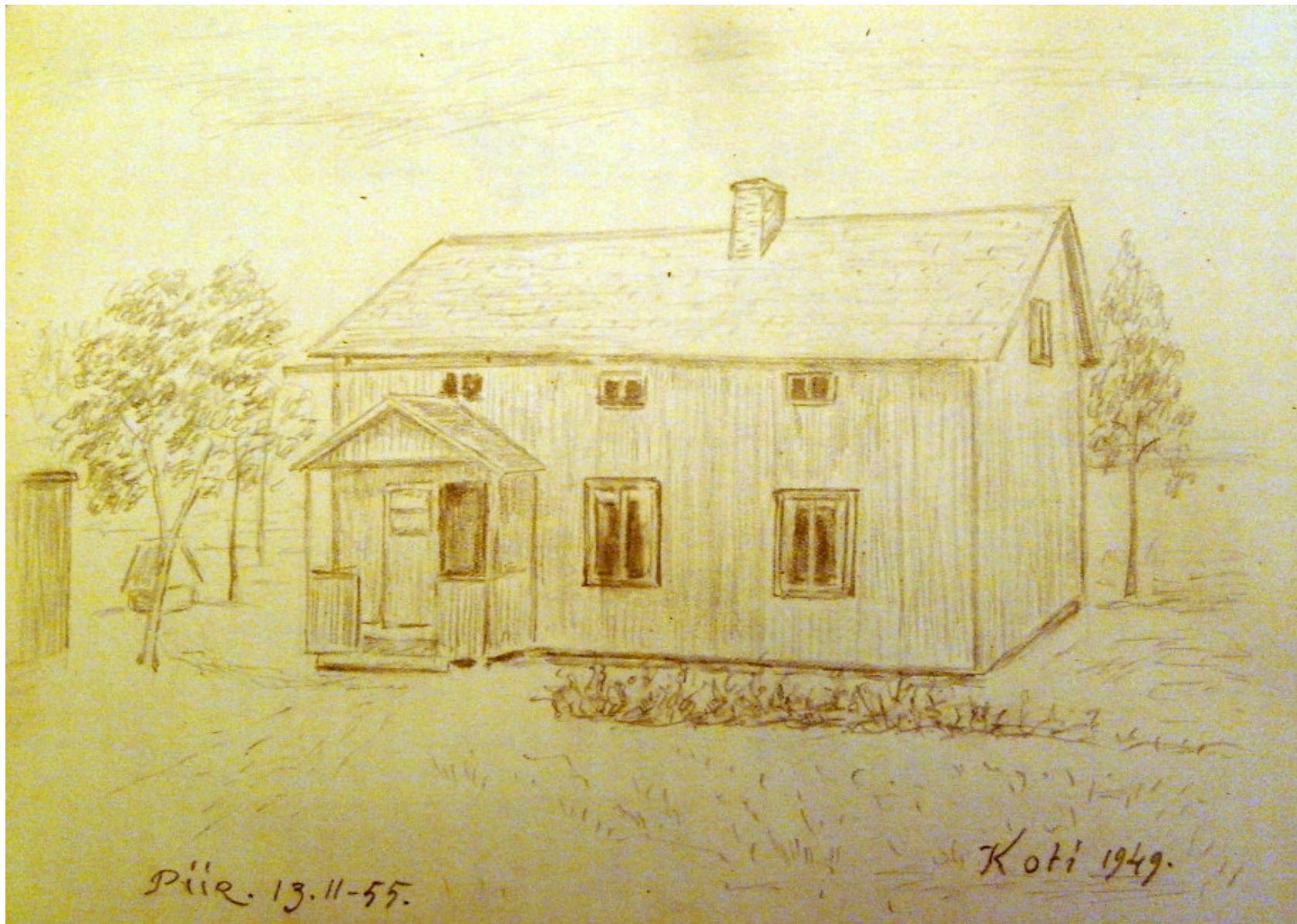
Sodan jälkeen Termoset rakensivat uuden kodin Mommilan Hietoiseen silloiseen Lammin pitäjään. Tila oli lohkottu liikemies [Afred Kordelinin](#) Mommilan kartanon maista.

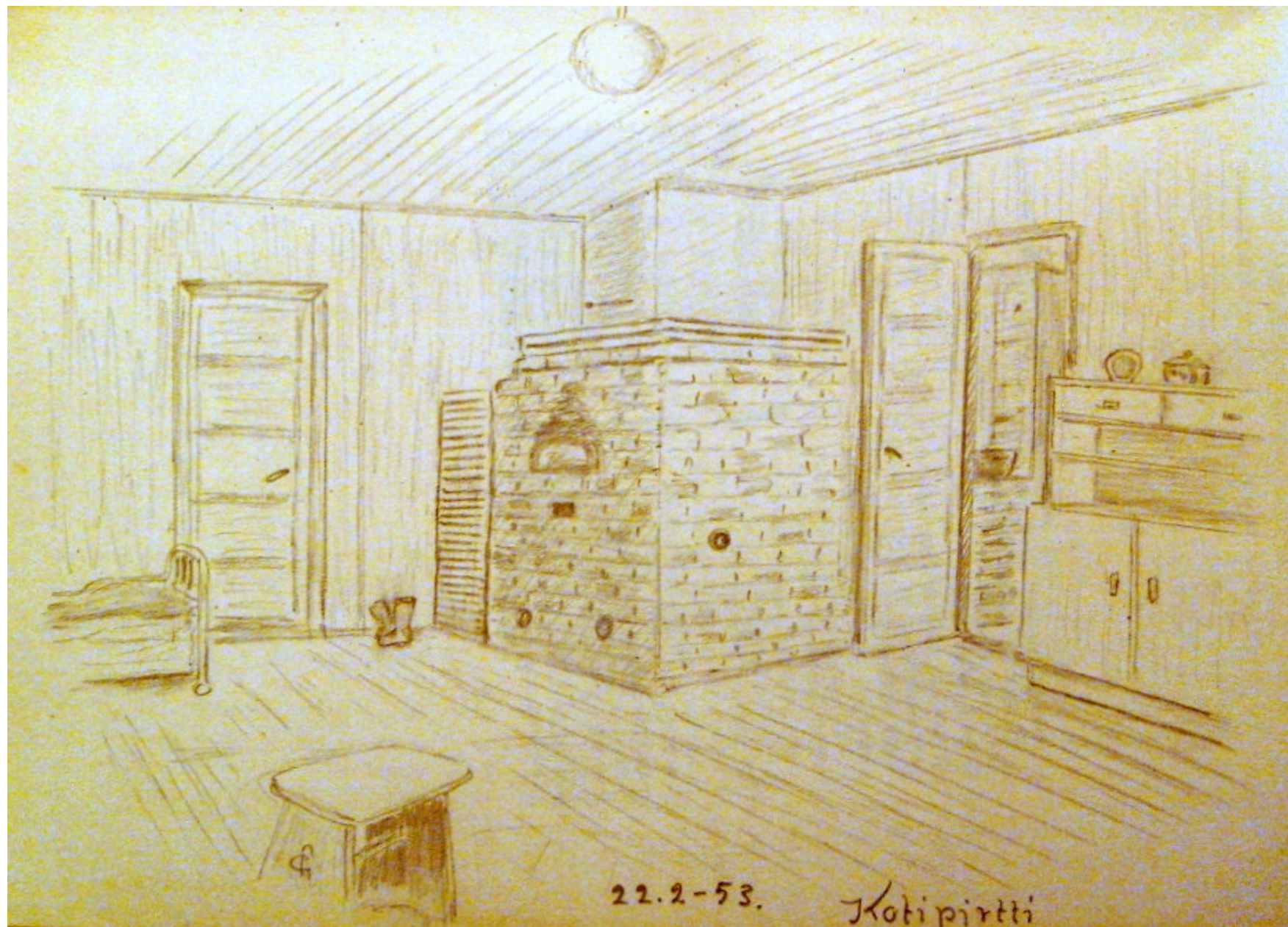

Hongistontie 227

Piire. 13.11-55.

Koti 1949.

22.2-53.

Kotipirtti

Kotipirtti
5.9.2009

sukupolvea kotipirtissä v. 1974. Vihtori, Hugo, Pekka ja Tuukka Termonen

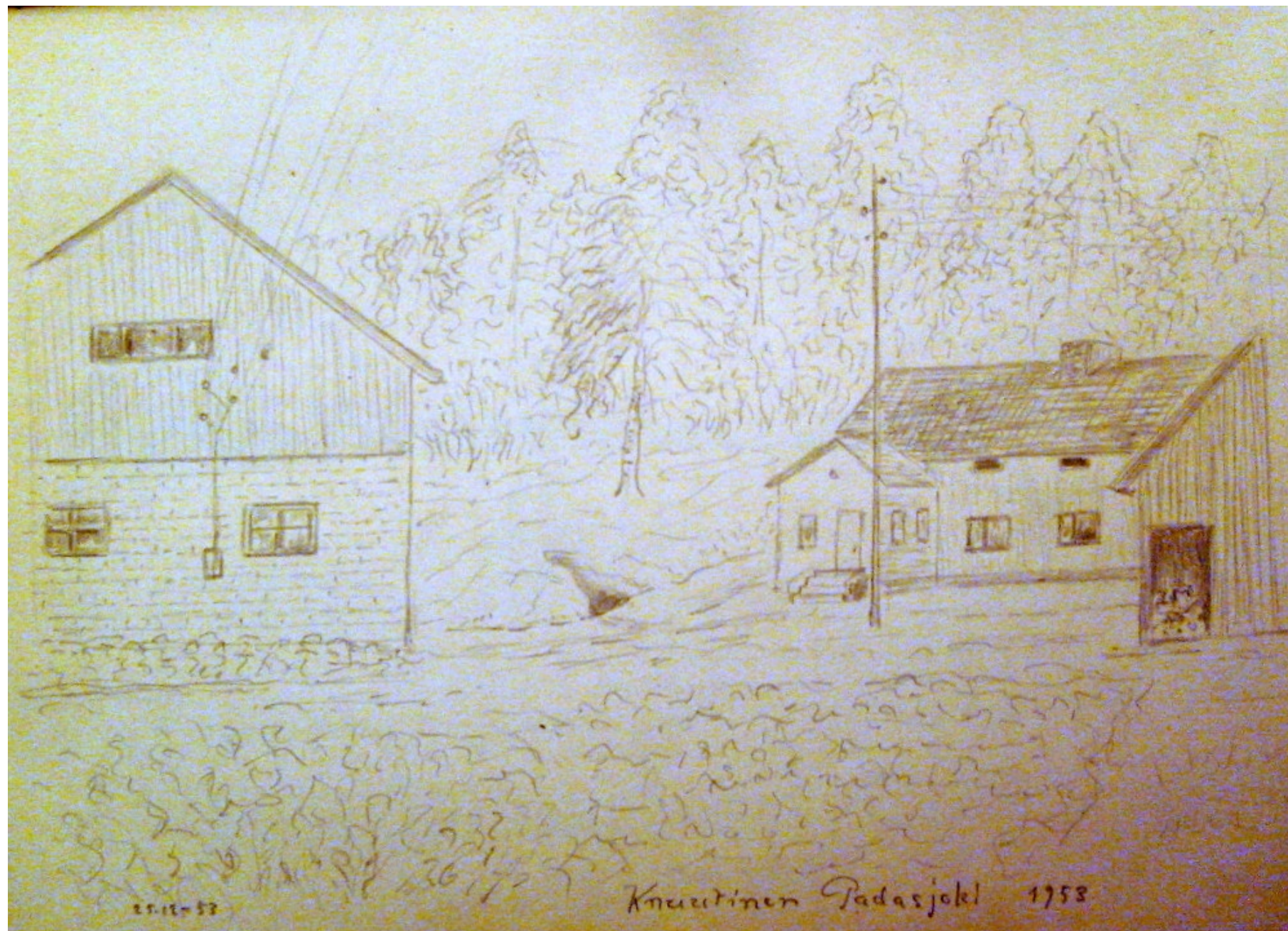
Kolipihka.

Pitkäperj. 1954.

27.11
1955

Kotipihaa

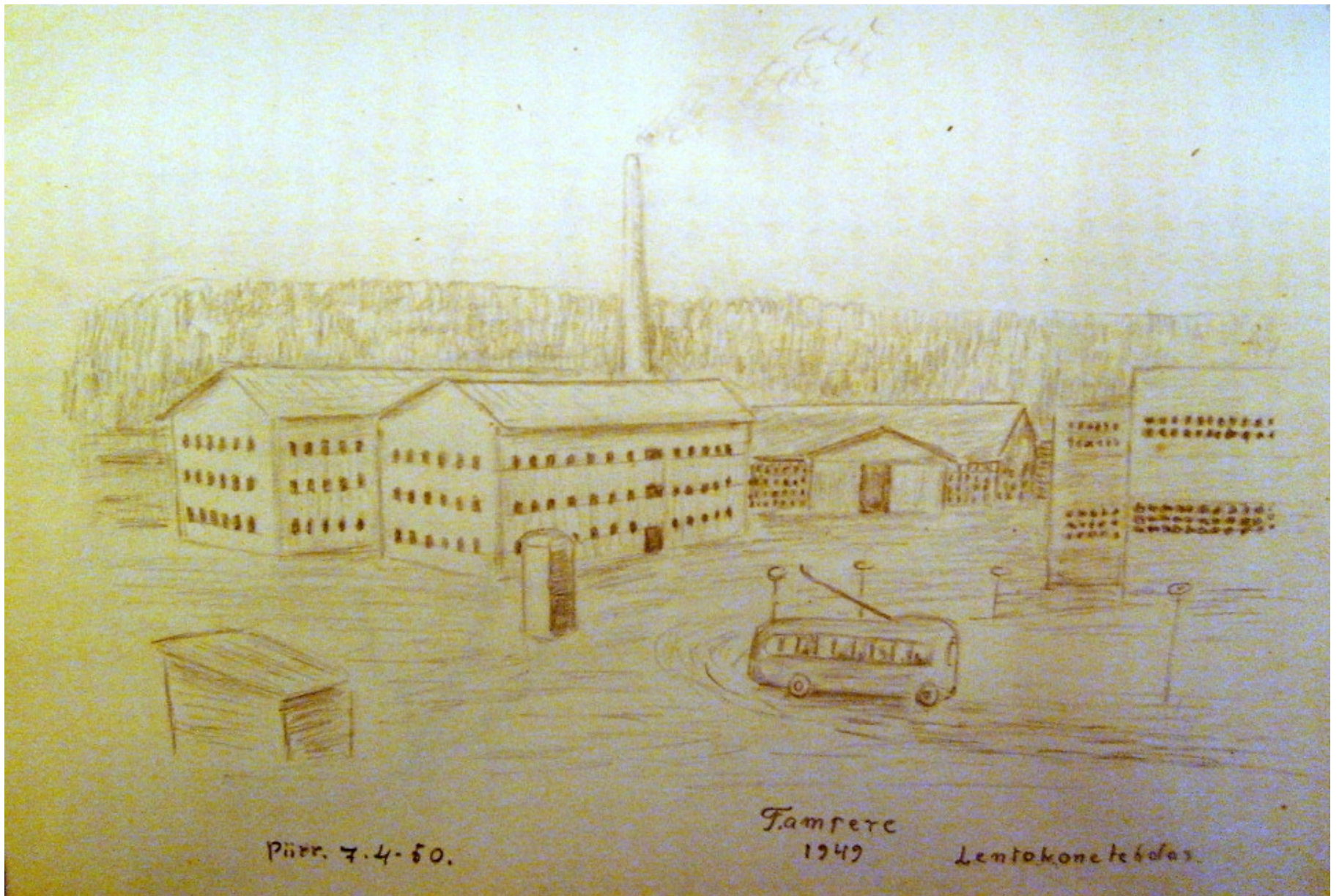
25.12.53

Knuutilinen Padasjoki 1953

6.11.55

Padasjoki. Kellosalmi. Lössilla.

Päär. 7.4.50.

Tampere
1949

Lentokonetehdas

Eeron piirros kantatilasta Kivennavan Karvalassa. Toivo Termonen viimeinen asuja.

Muistin mukaan

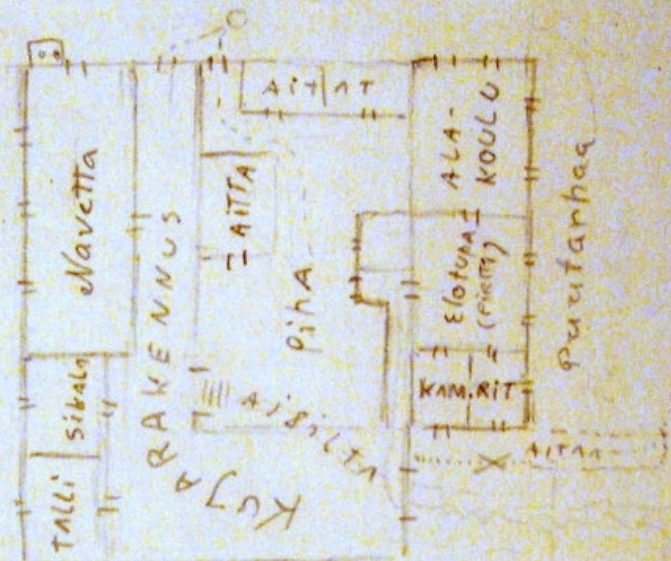
W. ja T. Kiuru

25.3-54.

Juh. Termonen

28.2-54.

Muistin mukaan

Wja T. Kiuru

25.3-54.

Eero veisti satoja hirviä

Rasioita syntyi myös useita

Tämän Vanha Karjala -taulun Eero veisti Vesalan lepästä talvella 1950-1

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □
□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

ELÄKELAIS -tarinaa 1990

*Eero
Tormalan
Lammi*

Nyt ollaan tultu siihen ikään että,
yhä huonommin on alettu jaksaa
joten saamme ansaittua eläkettä.

Aina kassat maksaa - jotain taksaa.

Muistan kyllä hyvin sen ajan
kun eläkelaki tuli voimaan.

ruon vanhuus-turvan rakentajan,
saaden siitä unelmoimaan.

Sitten tilistä eläkekassa osan vei,
vaan ei ollut kaikille turvaa tuolla:
maksaa sai, vaan eläkettä saanut ei,
sitä ennen kun ehtikin kuolla...

Toisilla lyhyt tuo elämän kaari,
toisilla vuosia yhä riittää.

Nyt saa moni mummi ja vaari
eläkelaitosta vaan kiittää.

Vaikka tulo olisi pienikin näin
ja olisi vielä jotain vailla,
se elo huonompikin on nimittäin,
kun kulkee silmät auki ulkomailla .

Ei osannut nuorena tätä uskoakaan,
että joskus pilvien yllä matkataan.

Ei silloin ollut autokaan pyllyn alla,
vaan liikuttiin jalan,tai polkemalla.

Kyllä vaivat tulee tähän ikään ,
sitä kai ei voi estää mikään.

Koskee selkään, särkee päätä,
jaloissa tuntuu kuin olis jäätä.

Pahinta juuri,jos ei auta lääkekekuuri...

Muistuu mieleen ne parhaat päivät ,
kun äiti piti kaikesta huolta .
Hänen huoleksi murheet jäivät,
aina silloin kun nälkä kurni suolta.
Se oli elämän parasta aikaa,
vaikka äidin tekemä nuttu yllä.
Vieläkin muistissa kaikuna kaikaa,
hyviä kavereita oli kylässä kyllä.

Kiitoksen ansaitsee Suomen naiset:
He kasvatti kunnan kansalaiset.
Sodassakin se huomattiin,
myös heitä silloin tarvittiin.
Vaan tämän tahtoisin esille kaivaa;
mikä kumma nykynuorisoa nyt vaivaa?
Pahanteossa ollaan kaiken yötä,
teettäin poliisille ikävää työtä

Mikä on ilo, kaikki särkeä ?
Sääliksi käy tuota järkeä.
On kovat koulut ja opit hyvät,
mistä nuo ilkimykset ilmestyvät?
Surkeaksi ihan mielen saa,
kun häväistään jopa hautausmaa...
Koko kansa saa nyt hävetä näitä
pirun-riivaamia "pissa-päitä -

Na, vaihdetaan nyt toinen vaihe,
astukoon esille parempi aihe.
Meillä hyvin pyörii kokouskerhot,
emännät hyörii kuin päiväperhot.
Jutut porisee kun tutut tavataan,
kahvit lorisee ja suut avataan.
Näin tuleekin hyvä mieli,
liukkaasti liikkuu kieli.

Kyllä johtaja sakin hiljaiseksi saa
kun se nuijalla pöytään koputtaa.
Ohjelmaakin on aina jotain ,
setvitään asiat läpikotain.

Siinä tulee rattoisia hetkiä ,
kun aletaan suunnitella retkiä.
On saatu aikanaan työtä työntää,
kai kaikki meille matkat myöntää.

Eihän siinä mitään ole pahaa,
toiset vain kasvattaa kaljamahaa..
Ollaan melkein kui pakkolaskussa,
voi olla vaikka sakko taskussa...

Elonpäiviä voi viettää monella tapaa,
hyvä olisi olla kiusauksista vapaa.
Vielä elo jatkuu - eikä ole noustu pilviin,
siksi kiittäkäämme ja iloinen ilme silmiin.

Suksilla joulukirkkoon

Joulu on odotettu juhla aina ja varsinkin lapsille. Oi millä innolla sitä harjoiteltiin leikit kuusijuhlaan. Oli näytelmät ja monet ohjelmat, minä luin runon mäenlaskijasta, mieleen kohta: tokko mä ainutta akkaa saan... Aamuhämärällä oli kiire sinne, ei nukkuttanut. Kauempaa toivat lapsia hevosella ja sali tuli täyteen. Aikuiset seisoi ympärillä leikkiessämme. Kun kouluun oli puoli kilometriä, niin oli mukavaa, ja kaikki. Kauempaa asuvat tuli joskus märkinä kouluun myöhässä. Turkulaiset opettajat oli pätevät joten tarkastaja syystä nimitti koulumme mallikouluksi. Tuli hiihdossakin pitäjänmestareita pojista kuin tytöistäkin. Minä häiveröinen pärjäsin heikosti. Mäkeä laskettiin kyllä, hyppyrissäkin, oli lähellä hyviä mäkiä. Unohtamislahja tuntuu vaan haittaavan kertomista...

Kun meidän eläkeläismatkoista on monet kronikat tullut tehtyä, aina etelänmatkoihin asti, niin jospa kerron nyt "surkukupaisan" joulukirkkoon menon. Noin 1930-luvun puolivälistä. Oli jo koulut käyty Maire-siskon kanssa kun pälkähti päähän lähteä joulukirkkoon suksilla, luntakin oli senverran. Ei meitä lapsia viety sinne, tuskin toistenkaan "ipanoita", kun matkaa oli 12 km kirkolle ja aina ei ollut keliäkään. Rahtihepalla meno hidas, emännillä karja ja pienet lapset esteenä. No me lähdettiin aamuyöstä seikkailumielellä retkelemään kun sitä lauluin ja puheina on niin komeaksi ylistetty.

Kelissä ei kehumista, mutta ha-

lulla ei hankea. Siihen aikaan isä teki suksia vieraillekin ja myös siskolle, minä tein itse. Silloin oli markat "muodissa" joten sauvat tein närekepeistä ja kaiken. Oli pimeä ja tiellä hevoset tiputteli "kakkapullia" joka ei luistoa lisännyt, pito parani. Siinä oli variksille jouluherkut valmiina, variksia oli paljon. Kylämme alueella oli 2 mäkeä, Lintulassa tasaista, miten lie nunnat päivää viettäneet Suomen ainoassa naisluostarissa, heillä kun joulu on loppiaisena? Pitkässä Rautakorven mäessä alkaa paikat lämmentä tultuamme Polviselän kylään, josta näkee kauas.

(Tästä saimme karmean lähdön 1939 kranaattien paukuessa peltoon ja toisen kerran -44 v. armeijan leivissä ollessa.) Ennen puoliväliä alkoi hiki tulla kun tuntui ettei matka kulu. Kelloa ei nuorilla ollut, eikä olisi nähtykään. En muista missä kohtaa kirkonkellot soi, nehän oli niin mahtavat, että kuului kotiinkin hyvällä säällä. Hiki höyrysi, mentiin minkä päästiin ja viimein tulimme kirkolle. Ei näkynyt kulkijoita, arvattiin olevamme myöhässä. Sukset piiloon lumen alle kaiken varalta, kun oli noustu pitkä kirkkomäki, vaahterakuja. Kirkkoon tultua näimme sen olevan aivan täynnä. Ei ollut rohkeutta mennä häiritsemään vaikka olisi ehkä istumaan pääsyt. Sopihiin sinne 2000 henkeä. Jäätiin vaan ovensuulle hikeä kuivattamaan. Armeijassa rangastaan asennossa seisomisella, tämä oli nyt meille sitä, että omasta syystä olimme... Ei arvattu lähteä

vielä aikaisemmin. Siitä kaikesta kauniista tulikin suuri pettymys... No pois päästiin ensimmäisinä ja lähtö kotiin kankein jaloin. Osa syynä lie ollut seisominen koko ajan, kun puolen kilometrin jälkeen aloin tuntea pahoinvointia joka yhä paheni tuntien outoa pistosta sydämalassa. Tuli pelko, että miten jaksan hiihtää kotiin. Kun häitä on suurin, apu on lähinnä: vierellä ajelee tuttu mies naapurikylästä.

Liekö tuntenut, mutta minä näin hänen usein kun kävi kaupassa kun asuin samalla piha-alueella kylän keskellä. Siispä tartuin reen peräkulmaan sanoen: on niin paha olo että otan tästä kiinni liukuen vierellä. Vilkaistuaan käänsi päänsä sanomatta mitään. Ei kiinnostanut nyt ja kohtapa alkoi hakata heppaa sillä tavalla, että se ryntäsi sellaiseen menoon etten voinut hallita suksia vaan putosin kuin eno veneestä... Puhutaan jouluna hyvästä tahdosta ja lauletaan: Taa-vetti ja Liisa – nouskaa kannoille, mutta tämä heittikin hevonen lannoille... Vaan ei menneet silmät vesille, mutta sisu tuli esille: menköön hurja humu että aisat rak-saa, sisulla tässä perästä tulla jaksaa... Tulimme kävelyvauhtia kotiin, ei tarvinnut suksia kantaa, mutta aamuhölkästä tämä kävi kovastikin. Ei kohta tehnyt mieli suksille. Tuli ainakin kirjoituksen aihetta edes.

Eero Termonen
4.8.-91

Juhlat tuo tullessaan aina huolta ,
on siinä sitä monelle jakaa.
Pitäisi keksiiä jotain ohjelma-puolta
talkoovoimina vain omastatakaa.

Sanottiin: kirjoita sie juttua tähän juhlaan.
No mikas siinä, vähan tassä paperia tuhlaan ,
Ainahan kaikesta voi kyhätä jotain juttua
homma alkaakin olla jo tuttua.

Faremmin se kyllä onnistaisi, jos hyvän aiheen saisi.
Yhteisvoimin on tämä talokin saatu
ja silloin hyväksi katsottiin työn laatu.
Nyt kyllä kunnostaakin tätä saisi
kuka vaan kaiken rahottaisi.

Kyllä Mommila laajalti tunnetaan,
varmaan melkein kautta maan:
pitkälti riittää kartanon maata,
ei sitä hevin unohtaa saata.

On meillä verraton rallirata ,
josta yhä puhutaan lakkaamata.
On puhuttu vuosia - totta vie -
se on kuuluisa vanha Nelostie....

Täällä on liikkuneet kuuluisat Kordeliinit ,
nyt täällä heiluu mannekiinit -
Kohta näemme miltä ne näyttää ,
kuinka osaavat taitoaan käyttää.

Unohtaa ei saa uimarantaa ,
sinne pitäisi saada santaa.
Kuinka sitten kunta antaa ,
vai taasko puheet pelkkää...lantaa ?

Postin poistuminen tuo mielipahaa:
sieltäkään ei voi nostaa rahaa.

Pitäiskö kehuun mainostaa "omaa pankkia"
että jaksaisi niinpä paljon hankkia
voidakseen täällä palvellla meitä,
jottei joutuisi kulkemaan mieronteitä.

Kauppan loppu olisi surkea paikka,
ajattelis tuota miten vaikka.
Kaikki tulemme vanhuusikään, siinähan ei auta mikään,
mutta jos kaikki palvelut kylästä puuttuu,
niin runot itkuvirsiksi muuttuu.

Senverran pitää vielä juttua jatkaa,
kun Marttojen mukana tein monta matkaa
että siitä haluan kiittää, sitä yhä riittää.
Sinne kun pääsi mukaan , ei ikävissään kukaan.

Nyt: mannekiinit, tytöt fiinit, ilmettä silmiin, pistetään filmiin...
Omankylän pojatkin osaa soittaa, parastaan saavat koittaa.

Idän-poliitikot saa nyt näppinsä nuolla ,
vellovat kuin vetelällä suolla .
No sanotaan että; väliäkö tuolla ,
vaikka aatteensa myrkkyyn voivat kuolla...

Ja tuota kun me ei käydä suremaan ,
vaan p i e r u n kanssa nauretaan.....

Sain sodanaikana tämän lausunnon kuulla,
kerrottuna erään sotaveikon suulla;
että kaksi on Luojaerehdystä vaan,
ryssän ja rotan luotuaan...

On saatu taistella kumpaakin vastaan,
nyt tapetaan rottia ainoastaa.

Tekee ne myyrätkin myyrän työtä,
kuorivat puut, voi juuretkin syödä,

mutta rotta, tuo pahahenki,
tulee ihmisten nurkiin pahatekoon
Raiskaa kaiken, ihan paholais-renki,
kun käy käsiksi viljakekoon.

Repii ja raastaa kaikki yöt,
kuinka tuota saastaa sitten syöt ?
Söntä löyhkää ja sellainen haju,
että heikomman voi mennä jopa taju.

Hävittäjän tehtävät sille on suotu,
ei ihmisen iloksi ainakaan luotu.
Ansaan sitä ei juuri saa,
sen viisaasti kyllä aavistaa.

Myrkkysyötin jos sille heittää,
tuo mokoma sen roskilla peittää.
Kaiken sottaa, tautia levittää,
osaa säkikit ja vaatteet revittää.

Mutta laiskaksi sitä ei sanoa voi,
senverran kovasti tuo ahkeroi.
Pitkä sillä tuo syntilistä" ,
riittää siinä muistamista.

Vaan kissa meille iloa tuottaa,
siinä on apu johon voi luottaa.
Voi kiittäin silittää rotan selkää ,
rotat nitistää, eikä pelkää.

Sellainen on rotta, juttu ihan totta.

E.T

H I M O - H I R V E S T A J A T

Heräsi kinku hirvestäjille, hankkia hirvi hyvä halulla.
Haalittiin hyvät heput hirviä hätyyttämään,
hanakasti haaviin hätistelemaan.

Humut harppoi huurteisista heinikoita, hetteissäkin heiluivat.
Hutteikossakin hutkittiin, hiki hatussa haisi.
Hirven - hirveä huomaamatta, haistamatta hajuakaan

Homma huonoksi huomattiin. Huh - huilataan hetken,
haihtuuhan hiki. - Hutkittaistakohan huomenna?

Hiiteenkö hirvet hiippailleet, hämarissä häipyneet...
Halutkin hiiteen haihtumassa.

Harmistansa haastellessa havaitaankin hirven hahmo
haavikossa. Hiipii hiljaa, havaitseekos heitä?

Herkästi hirvi hajut haistaa hajuaisuudessaan.
Hannupa harkitusti, hätäilemättä humauttaa hirvenhahmoon.

Hetken hirvi horjuttuaan hetkahti heinikkoon
heti hennkensä heittäin haavikkoon.

Heti heilahti Heikin helapääkin,
huitaisi haavan hirveen, halkihipiän halkaisi.
Haljesta hurme hangelle höyrysi hyytymään.

Hep - hei he hihkaisivat huulet hymyssä hymähtäen.
Hyvin hienostihan hommat hoidettiin...

Heti huutelemmaan heppulit hirven haaskalle.
Hinaamaan huoltohuoneelle, hoidelkoot he haaskan huolella.

Hoputtamatta humut hinkkaavat hirveä hyvällä halulla.
Hankalassa hommassa halut haihtuu: hiki huokuu, hengästyään.

Harkitaan hevosen hankintaakin.
Hoppa hommat hoitelsi, hepo heitä helpottaisi.

Hinattiin huoneeseen huollettavaksi, hyväksi havaittiin.
Herkkupaloiksi hakattavaksi, huolitaan huonimmatkin hetaleet.
Halkaistaa halukkaasti halvemmatkin hyötykäyttöön.

Haetaampa huomenna Hallit heti hirviä haukkumaan.

Hyvistä hirvijuhlistakin haastellaan.

Kun pellontyöt oli tehty ja siivottiin pihaa,
teki miesten mieli jo hirvenlihaa.
Oli määrä kokoontua Korpelan taloon,
jossa laitetaan ne hommatoikeaan valoon.
Kaksi kaveria jo naapurissa varttuu,
kokous alkaa jahka toisia karttuu.
Isäntä tarjoo, no kelpaakos sahti,
kun vielä ei ala se metsästysjahti.

No, juttuhan siinä kohta alkaa luistaa,
jokainen joukossa kyllä hirvet muistaa.
Siis kun jahti nyt oikein onnistaisi,
ja ne suuret komeat sarvet saisi,
Näin puhutaan juuri, kun käy yllätys suuri;
kuppari-akka oven avaa, nämä sanat siinä tavaa;
nyt tullaan sitten ja on sarvet suuret,
voi niillä imeä verestä pahanjuuret.
Sai miehhiltä kuulla, ei ole tuota tarvista,
erehdys nyt, puhuttiin tässä hirsensarvista...

Sanoi akka; täältä Paukkulastahan soitettiin,
tänne lähtemään saada vaan koitettiin
ja tänne nuo poikalopitkin tietä näytti,
vähän ilkeää kieltä ne kyllä käytti.
Sanotaan nyt; oi niiden peliä, kun saa vielä kulkea kurakeliä.
Katsos Paukkula on tuolla, ihan kylän toisella puolla.

Nyt muori sarvensa pakkasi, sanat suustaan nakkasi;
pyllyyn niille sarvet, että jää oikein arvet,
sen ne vintiöt sietää, saavat aprillin tietää.

Miehet vaan virnuu, nauraen hirnuu;
antaa vaan takapuolta kirvellä, on niillä nahkasarvet kuin hirvellä,
jotka syksyyn mennessä kovettuu, -- eikös juu.....

Ei aikaa ole paljon kulunut tuosta, kun joku taitaa pihalla juosta,
eteisistä joaskeleita kuullaan, porukkaa tulevaksi luullaan.
Mutta sieltähän tulee outo ukki,
melkein kuin olisi joulupukki.

Kertoo ennen asuneen muilla mailla,
ja olevan täällä nyt seuraa vailla.
Huolitaanko seuraan, kuka sen ties, olen erilainen hirvimies.
Kysyvät miehen entiset seurakunta, onko jo kaadettu monet peurat?

Kun ne häneltä sitä kysyy, ukko hetken vaiti pysyy,
niskaansa kaapi, kunnes sana saapi;
ei puuropyssyllä voi mitään kaatua, on touhuni ihan toista laatua.
Te pyssyillä hävitätte hirvien sukua, minä vaan lisään niiden lukua.
Nyt sanotaan, että kuules "setä", koskeeko se ketä,
ei tässä olla vielä kovin tutut, ja kerrot kummat seksijutut.
Tämä jo vaatii ymmärrystä, vai laatiiko ihan keinosiemennystä...?

Nyt ukko äkkiä penkiltä nousi, suoraan ulos ovesta sousi,
sanoen; on juttu joutunut joron jälkil, miepä pistäyn pihalla välil..
Nyt arvellaan; ei se ottanut sahtiakaan, kai jääny on syntymähumalaan.
Tai on niinkuin sanotaan; kantaa päreitä kainalossaan....

Vaan ukkopa jo ovella leppäpölkkyä kantaa, nauraen siitä selityksen
antaa; ei taida tulla päreitä tästä, vaan on mulla toiset aikeet ja aiheet
Tässä kun vain työkaluja käytän, teille sitten puisen-hirven näytän.

Se ei puske ei potki eikä hyppää, ei myös mäntyjentaimia nyppää.
Tässä nyt tuli pientä pilaa teille, jo porukkaa lappaa, jotka hirviä
tappaa, kerrotaan tämä myös heille.

Nyt selitetään pojille; tässä on Kalle, joka tekee puuhirven oni-
ampujalle. Jospa alkaisi hirveen osumaan, eikä rupeisi turhaa hosumaan.

Niin, että hirvimiehiä on monenlaisia.

Pohitiessamme pikkujoulun pitopaikkaa palkahti pään puheenjohtajalle: pianhan Pentti pyöräyttää porukan pitemmällekin, parempaan paikkaan pitoihin. Pitemmittä puheitta pian päätös pamahti.

Paetaan pois pikkusen pitemmälle pienestä pankin piilopirtistä. Pankkia pahemmin parjaamatta, panettelematta. Painvastoin. Paremmen puutteessa pakostakin pärjätään pankin punkkerissa.

Porukkaa pihalla palelisi pakkasella. Päätettiin pyrkiäkin pitojen palveluspaikkaan.

Painutaan pitkään pöytään - pitopöytään, puurojen pariin. Potutkin popsitaan posket pullistuneena.

Pistäen piimät paukkuna pikareista, perään pirteköistä piristämään. Paukuista pahempaa puhumatta...

Passaa paikalla pientä pilanpitoakin pitää, päästellä päättömättömiäkin. Pula piinannee pahoin pukkiparkkaakin. Puuttunee pulkasta parhaat paketit, piisanneeko pikkusetkaan?

Painukoon pois pajansa parsia pitelemään, partoinensa patjallensa, pehkupahnoille - piereksimään....

Pahempiakin puhutaan pikkujouluista: pidetään pirskeitä pullojen parissa puljaten. Pikkufirmaain paheet pyrkii purkautumaan pysymättä piilossa.

Puhutaampa paremmista pirskeistä

Perällä pelimannin paikka. ruuta painaen peliä pitelee polvillaan, päästellen polkat palkeistaan. Parempaankin pystyy pyytämättäkin.

Pojat pontevasti pokkaa pyytäin pirtapiikoja pirtin pinnalle polkan pyörteisiin pyöritettäväksi.

Posken poskelle painamaan, pusullekin päästäksensä... Passais puhua pitemmällekin pää-systä:

Punaposkiiset pikkupiit pyhäpukeisiinsa pyntättynä parasta päälle pantuna, pyrkivät puhumaan pojat pussiin. Paremmille päiville päästäksensä.

Pois pieneltä pavelijan palkalta, piirakan paistajaksi pyrkisi, pyöräyttäisi potran pojan pellolle pomppimaan. Peränpitäjäksi pääsemään. Perillinen paikkoja parannelkoon.

Pikkujoulun pirteät t e r v e i s e t

Tästä alkaa Leon K-tarina...

Kutsuipa Kiuru kirjeellä kerran kaikkia kauniisti kotikyläänsä
kaipaavia käymään Kivennavan Karvalan kylässä.
Kehoitti kesäkuussa kutakin kokoontumaan, ketä kutsu kiinnostaa.
Kyllä kiinnosti koska kansaa kokoontui kovasti,
kokonainen konkkarankka...
Kookas, komea kulkupeli, kunnon kuski kuljettajana
keräsi kaikki kaverit kulkureitiltä...

Kuljettiin Kannaksen kauniin kaupungin kautta, koloisia katuja
köröteltiin, kurjassa kunnossa kaikki; kukapa kuntoon korjaisi?
Kaikenlaista kamaa kaupataan, kenelle keho kelpaisi...?
Kerjäävät kolikoita kaikkien kiusaksi...

Kotikylään kulkeminen kiinnosti kovasti kyllä. Kello käy.
Kohta kotikunnaat kuvastuvat, kajahtavat Karvalan kankaat.
Kurjosen kohdalla kuvataan kylää. Kuljetaan kamera kainalossa
Koitetään kohdassa Kylämäen...

Kuitenkin; kuin kuollutta kylää kuljettaisiin, kuvattaisiin.
Kodit kokonaan kadonneet, karjakujat kaikkienensa .
Kenties kauaksi kuljetettu, kiskottu kivijalatkin...

Korkeaan kasaan kiikutettu;kysynpä kenen käskystä?
Kulpat, kuopat kaikki kaivot kovilla koneilla kaaputeltu.,
kaiveskeltu, kummutkin kumoon kukistettu...

Kerranhan kotikunnailla kilpailtiin, kedolla keihästä
kiskaistiin, kiekkoa,kuulaa kauaksi koitettiin...
Katsottiin kellosta kuka kovemmin kentällä kierrokset
kipittää...korkeushypyssä kotihaassa kilpailtiin...
Koppaan koottiin karpaloita,kotiin kaloja kannettiin...

Karvalan koulun kohdalla komeat kuuset kukoistaa..Kellari
kenties kummulla kunnossa, kovasti kiinni kuitenkin.
Kaipaus käy kun katselee koulun kovaa kohtaloa,
kaikkialla kasvaa koivikot kilpaa kuusten kanssa...

Kasvusto kohta kietoen, käärien kaiken kahlitsee,
kenenkään kunnostamatta, käsin korpeen koskematta.

Kylläpä kelpaa kiitokset kuuluttaa kanssakulkijoille kuinka
kivasti kävi Karvalassa käynti; Kuulumiset kuultiin,
kertomiset kerrottiin, kukin kantoi kortensa kecoon.
Kuljettiin kuin konsanaan Kivennavan kuuluissa Kihuissa
kaukaisuudessa kerran...

Kaikkia kavereita kaivaten !

Eero Termonen Kivennavan Karvalassa 1917 syntynyt,

Lähteitä:

- Kiuru, Uljas (2004) Kivennapaa : kylät Karvala ja Rasala. [Helsinki] : [Kivennapa-säätiö]
- Seija ja Elja Seppälän arkisto